

EchoLexi by Lionara-2013

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α

1. Αξιος	4
2. Ποιητής	5
3. Αγνή	6
4. Βρεγμένη	7
5. Θαλπωρή	8
6. Ακούω	9
7. Τέλεια	10
8. Αυτοπροστασία	11
9. Παρόν	12
10.Θανατική Αυτοτιμωρία	13

ΜΕΡΟΣ Β

1. Ο βολεμένος	14
2. Θυσία	15
3. Θυμός	16
4. Επικοινωνία	17
5. Άκρα	18
6. Αναμνήσεις	19
7. Θλίψη	20
8. Καλό Κακό	21
9. Σβήσε την Ενοχή σου!	22
10. Ζήλια	23
11. Απόρριψη	25
12. Ηρωας	26
13. Τέχνη	27
14. Έρωτας	28
15. Αγάπη	29
16. Αμαρτία	30
17. Αθλιότητα	31
18. Όνειρα	32

19.	Σ όμπαν	33
20.	Αυτοσεβασμός	34
21.	Έρημος	35
22.	Υπομονή	36
23.	Σιωπή	37
24.	Ψυχασθένεια	38
25.	Υπάρχω	39
26.	Πάθη	40
27.	Φόβοι αστέρια	41
28.	Γνώση, ρότας οδώνη	42
29.	Έγκλημα, το χρέος της μοναξιάς	43
30.	Ξένος	44
31.	Ρόλοι	45
32.	Οργισμένος	46
33.	Αγκαλιά ακρυλική	47
34.	Συμβιβασμοί	48
35.	Εγκρατής	49
36.	Άτομα Τοξικά	51
37.	Εμμονή, ψυχή τσαλακωμένο χαρτί	52
38.	Ποιά είμαι εγώ; (Υπερσυνειδηση)	53
39.	Άγαλμα	54
40.	Απειροστό και Άπειρο	55
41.	Αντανάκλαση	56

ΜΕΡΟΣ Α

Άξιος

Άξια επάξια, επαίνου αντάξια

Το εγώ τους στραβώνουν, την απαξιώνουν

Μια ματιά αρκετή, η αξία να γειωθεί

Από σάρκες γελοίες, γίναν οι αξίες απορίες

Χάνεται άξιος νους,

τρώτε τους εαυτούς...

Ποιητής

Ξεπέρασες τα όρια των αισθημάτων σου

Ξεπέρασες τα όρια της προσωπικότητάς σου

Ξεπέρασες τα όρια του εαυτού σου

Έχεις αισθήματα, προσωπικότητα

Έχεις βρει τον εαυτό σου

Είσαι ποιητής

Αγνή

Ψυχή μ' αρχοντιά, αγνή καρδιά τον πλούτο κοιτά περιφρονητικά

Θερίζει ότι σπέρνει, χαίρεται της Φύσης τα καλά

Ανόθευτο ούζο ελιξίριο ζωής, χωρίς παγάκια αναμονής

Φόβος, πίκρα, απελπισία, παγάκια πόλης τ' αγνοεί, φρικτά

Ψυχή καθρέφτης, καρδιά που αντίλαλο γυρνά

Ντροπαλό κοκκίνισμα, προσώπου ασύγκριτη ομορφιά!

Βρεγμένη

Βρεγμένη ως το κόκαλο, ε και!

Ότε η βροχή μ' ενοχλεί...

Πάντα ομπρέλα κουβαλάω, για γκρινιάριδες...

Ο δρόμος έχει σημασία, με παρέα είναι ωραιότερος!

Θαλπωρή

Η καρδιά σου λευκό χαρτί

Τετράδιο που να γεμίσω με την ιστορία μου είμαι ικανή

Ιστορία χθεσινή, τωρινή, αυριανή

Θαλπωρή

Σπάνια, πολύτιμη, σημαντική

Θησαυρός που δεν χάνεται, όπως κι αν καταντήσει η μικρή ζωή

Θαλπωρή

Καρδιά που νοιάζεται αν υπάρχεις εσύ!

Ακούω

Βγήκα από το σώμα μου, ακούγοντας την φωνή σου

Ταυτίστηκα με την πνοή, που έβγαζε η ψυχή σου

Τον πόνο σου εννόησα, την πίκρα κατανόησα

Δικά σου ρούχα φόρεσα, το μέσα μου ξεχώρισα

άδικη κάθε άλλη λαλιά, βιώματα δικά σου

Ακούω, μια και νοιάζομαι, άδικο να μιλάω...

Τέλεια

Κυνηγώντας την τελειότητα διεκδικούσα την αγάπη σας, έχασα την χαρά...χέρια σώμα ψυχρά

Αγάπησα εμένα κι εσάς, βρήκα την ευτυχία. Τέλεια!...χέρια σώμα θερμά!

Αυτοπροστασία

Η αυτοπροστασία γειτονεύει με την ανθρωπιά και την εγωπάθεια.

Τα όρια είναι δυσδιάκριτα...

Μόνο οι ποιητές και οι άγιοι δεν ξέρουν από όρια...

Ακολουθούν την καρδιά και την πίστη

Για να χαθούν ή να σωθούν

Γιατί αν δεν σωθούν

Επιλέγουν να χαθούν!

Π α ρ ό ν

Τις πλάκες πεζοδρομίου σαν παιδί πατώ μετρώ, στο τώρα ζω

Μετρώ τα κόμματα στο Θερμαικό, τα πουλιά ψηλά κοιτώ

Μυρίζω το δροσερό γκαζόν, τον ήλιο κατά πρόσωπο θωρώ

Ζώ στο παρόν, το χθες σμιλεύοντας εξασθενώ, το μέλλον ελπίζοντας λαχταρώ!

Θανατική Αυτοτιμωρία

Τα μάτια σας σκληροί δικαστές

Πως να γευτεί τον έρωτα τις χαρές

Αρνείται κάθε αθώα παιδική ευτυχία

Αρκείται στην ονειρική ευδαιμονία

Θανατική αυτοτιμωρία

ΜΕΡΟΣ Β

Ο βολεμένος

Καράβι γερμένο, ξεφλουδισμένο, ελάχιστα βασανισμένο

Σε λιμάνι απάνεμο χρόνια αραγμένο, στα ρηχά κολλημένο

Το τρόμαξε, το τάραξε η ζωή στ' ανοιχτά

Τον φάρο του βρήκε σε βράχια τραχιά

Δεν ξανανοίχτηκε, ούτε για βόλτα

Απ' το λιμάνι χάζεψε, των άλλων τα φώτα

Γρήγορα σάπισε απ' την αλμύρα

Άχρηστο έγινε, για κάρβουνο σημόδα.

Θ υ σ ί α

Πόσα λόγια παραπάνω; Πόσο πίσω άλλο να κάνω;

Στις δικές μου προσδοκίες! Στις δικές σου ατασθαλίες!

Πόσα αισθήματα περισσέψαν; Και να νιώθω ότι σε κλέψαν!

Μάτια πολυγαλημένα, πότε γίνετε τόσο ξένα;

Λάθος μου το αναγνωρίζω, άλλο πίσω δεν γυρίζω...

Θα δίνω μόνο όσα έχω, το επιπλέον δεν αντέχω!

Χωρίς να έχω απαιτήσεις, δεν θέλω άλλες αντιρρήσεις...

Φτάνουν οι αυτοθυσίες, σε άφησαν με απορίες!

Με 'φέραν στην μοναξιά μου, φάχνω αλλού πια την χαρά μου...

Εγώ θυσίασα εμένα, δεν έχασα μόνο εσένα!

Γοήτευσα, γοητεύτηκα, θυσία έγινα, απογοητεύτηκα.

Θ υ μ ό ς

Απαρνήσου τον θυμωμένο, βρήκε τρόπο ελέγχου, κάθε δήθεν αγαπημένου

Δεν νοιάζεται ούτε τον εαυτό του, φαρμάκι εκκρίνει σε σαρκίο δικό του

Και ο λόγος θυμού να εξαλειφθεί, θα βρει έναν άλλο να γαντζωθεί

Ο θυμός είναι τρόπος ζωής, φύγε μακριά όταν τον βρεις

Μα αν αγαπάς έναν θυμωμένο, δειξ' του άλλον τρόπο πολιτισμένο

Υπάρχουν τα λόγια, υπάρχουν και οι πράξεις για ν' αποφύγεις εχθρικές καταστάσεις

***Εκδίκηση είναι ο θυμός**, στεναχωριέται ακόμα κι ο εχθρός*

Δύσκολα αλλάζεις τον θυμωμένο, βρες αμοιβαίο αγαπημένο

Ανόπαρκτος ο για μια φορά θυμωμένος, τρώει σαράκι συγκαλυμμένο.

Επικοινωνία

*Βρήκες τον τρόπο να με πληγώνεις
Κόβεις καλώδια και μ' αναστατώνεις
Χωρίς διάλογο κάθε σχέση πεθαίνει
Η αγάπη χάνεται καθώς ξεμακραίνει
Αγάπη, μονόπλευρη, παθητική
Χάνεται, σβήνει δεν δίνει ζωή
Κάτω το ψαλίδι άσε, παιχνίδι δεν είναι
Να φοβάσαι!
Θα βρεθείς σε απύθμενη μοναξιά
Θα ψάχνεις καλώδια μα θα 'ναι αργά
Με σωστή επικοινωνία
Κάθε σχέση κρατάει, παίρνει αξία
Κι αν στην άκρη της Γης βρεθείς
Θα παίρνεις, θα δίνεις σε όλους ζωή
Μην ψάχνεις το "ναι " στους διαλόγους
Ερεύνα ευδεχόμενα για όλους τους ρόλους
Δώσε αγάπη, δώσε ζωή
Πάρε διπλά, να έχεις μπορείς
Καλώδια απλώνω και σε άλλους χοντρά
Είναι ανάγκη να ζήσω
Κοιτάω μακριά.*

Ά κ ρ α

Σε παρατηρώ εδώ και ώρα, όχι γιατί σε ξέρω, δεν σε ξέρω

Αλλά εντυπωσιάζει η υπερβολή που σε κατέχει, πρωί σε καφέ με θέα

Ομορφιά αναδύει το αγνό, αγχώδες σου βλέμμα. Κρουμένη...

Πίσω από ψεύτικες βλεφαρίδες, σε παραβαμμένα μάτια, με μπλε φακούς

Στεγνά, φουντωτά ψεύτικα μαλλιά, καρφωμένα στα τεντωμένα δικά σου

Ένα παχύ στρώμα καλυπτικό σοβά στο ήρεμο δέρμα

Ψεύτικα άσπρα λαμπερά δόντια, σε κατακόκκινα βαμμένα χείλη

Στήθος παράταιρα φουσκωμένο προβάλει από το πρόστυχα σφιγμένο ντεκολτέ

Ακούω το όνομά μου και ταραζομαι: "Η Βαγγελίτσα είμαι, δεν με θυμάσαι?"

"Ψάχνω άντρα για γάμο. Πήρα πολλά πτυχία ως Βαγγελίτσα, τώρα με φωνάζουν Λία"

"Αλλά και χωρίς γυαλιά και πλεξούδες, πάλι δεν βρίσκω..."

-"Μα σε χάσαμε τόσα χρόνια, σε ξέχασε η ανθρώπινη κοινωνία,

μιλούσες μόνο με βιβλία, πως να γευτείς ξαφνικά ανθρώπινη σχέση με ουσία!"

Αναμνήσεις

Ο χρόνος βαριανασαίνει, δειλιάζει να προχωρήσει
Κάτω από πλάτανο παλιό, τα τζιτζίκια ξεκουφάνουν
Παρδαλά κατοίκια, τον πελώριο βράχο-κάστρο ανεβαίνουν
Μα το βλέμμα καρφωμένο στο δροσερό γαλάζιο.

Θυμάμαι στιγμές, απίστευτες, μοναδικές
Απόλαυση η θύμισή τους
Γεμίζουν αιώνια συναισθήματα την ζωή μου
Ο νους τις λαχταράει, το σώμα σκιρτάει
Τόσο που ξεπερνάει τις αισθήσεις
Που τις βίωσαν πριν γίνουν αναμνήσεις
Τυχαίες στιγμές, αναμνήσεις γλυκές.

Ξεχνάω στιγμές, δύσκολες, τρομακτικές
Θάνατος η θύμισή τους
Φόβους γεμίζουν την ζωή μου
Αν ο νους τις διαγράφει
Το σώμα αρρώστιες δεν θα 'χει
Φόβοι χειρότεροι απ' τις ατόφιες αισθήσεις
Την ζωή σου θα πνίξεις, θα σε στραγγαλίσεις
Τυχαίες στιγμές αναμνήσεις κακές.

Θλίψη

Ήρθες μετά από καιρό και πάλι στη ζωή μου, γκριζο έσθησες σκηνικό , στο λεπτό ψυχή μου

Σε πολυθρόνα θλίψης βούλιαξες κοντά μου και μου 'δωσες να κοιμηθώ την ενοχή αγκαλιά μου

Έτσι μόνο έμαθες εμένα να ελέγχεις, μια αγκαλιά παρηγοριάς σε μένα να γυρεύεις

Την αυτολόπηση εκ γεννητής ξέρεις να την αντέχεις, τον κόσμο σου ελέγχεις

Άργησες όμως και είδα πως έχω κι άλλο δρόμο, την χαρά γνώρισα μακριά σου χωρίς πόνο

Μην βιάζεσαι δεν έβαλα άλλη στην αγκαλιά μου, δυνάμωσα κι' αγκάλιασα μόνος μου την χαρά μου

Στον βούρκο της κατάθλιψης μόνη σου να κυλήσεις, δεν πρόκειται ν' αλλάξεις , γι' αυτό να μην γυρίσεις

Στα μικρά κι ασήμαντα μόνη στριφογυρίζεις.

Η θλίψη σου η φεύτικη γεννά την ενοχή μου, όχι άλλο ψυχή μου.

Κ α λ ό Κ α κ ο

Τί είναι καλό; Τί είναι κακό;

Ποιός ξέρει ν' απαντήσει;

Σας έχω τα μαντάτα, δεν είναι μια η στράτα.

Δεν είναι αυτό που σ' έμαθαν να κρίνεις οι γονείς σου.

Δεν στο 'μαθε η εκκλησία, το κράτος, οι κολλητοί σου...

Οι στράτες είναι τόσες όσες και οι άνθρωποι.

Εμείς αποφασίζουμε για πάρτι μας και μόνο,

σαν διαλέγουμε τα "θέλω" μας και τον δικό μας δρόμο.

Η δράση μας εοθνή μας, μας δίνει χαρακτήρα,

εμάς, όχι τον φίλο μας, τον ντάντι ή τον σωτήρα.

Δεν είναι η κοντή χαρά καλή μα η μακριά εοτυχία.

Δεν θα σας δώσω συμβουλή γιατί η ζωή είναι μία,

τα "θέλω" σου κυνήγα με μανία.

Σβήσε την Ενοχή σου!

Αν ήξερες πια δύναμη ξυπνάει την ντροπή σου

Δεν θα 'δινες λογαριασμό για την επιλογή σου

Το όνειρο σε ξύπνησε, η απόφαση δική σου

Αδύναμη η ζήλια τους κάθε χαράς δικής σου

Σβήσε την ενοχή σου!

Αν τα όνειρα τα δυνατά σου φέρνουν αϋπνία

Αν τα μικρά ξενύχτια σου, φέρνουν την ευτυχία

Τότε μιλάει η καρδιά, τότε μιλάει η ψυχή σου

Ζήσε κινήγα τα όνειρα

Σβήσε την ενοχή σου!

Των άλλων μίζερη ζωή, των άλλων η δειλία

Σε σπρώχνουν στην ντροπή σου

Άστους αυτούς στο τίποτα

Σβήσε την ενοχή σου!

Ζήσε ζωή ονείρου, για το χατίρι κανενός μην αλλάζεις θυμήσου!

Ζήλια

Τα βλέμματα πάνω μου σε καίνε
Τα όμορφα λόγια σε πικραίνουν που λένε
Με κρύβεις από φίλους και συναδέλφους
Αόρατη σε όλους με θέλεις, τα μάτια μου κλαίνε
Φερετζές μου είσαι εσύ, χειρότερος από πανί
Και τα μάτια μου κρύβεις, εσύ μπορείς
Ανασφαλής, εγωιστής, ζηλιάρης ολκής
Η σχέση μαζί σου πολιορκία
Αν κάνω παιδί αιχμαλωσία
Την σκέψη σου βλέπω που ταξιδεύει
Σε μένα δεν είναι με κοροϊδεύει
Κτήμα σου μόνο να μ'έχεις θέλεις
Στην φαντασία σου με άλλον, δεν το αντέχεις
Αφαίρεσε ζήλια και εγωισμό
Αγάπη δεν μένει, κανένα αίσθημα αγνό
Νοιάζεσαι για τον εαυτό σου
Το δείχνεις δεν είναι για το καλό μου
R{Κάποιος να με ταρακουνήσει
Απ' το λήθαργο να με ξυπνήσει
Χαρά δεν είναι η πολιορκία
Λίγο κρατάει η κολακεία
Κινδυνεύω με αιχμαλωσία}
Αξιζω κι εγώ αγνή αγάπη
Έρωτα χωρίς οφθαλμαπάτη

Άσε με να βρω το δρόμο

Χαρά να νιώσω χωρίς πόνο

Ζήλια η αιτία χωρισμού

Σου εύχομαι να μην το κάνεις αλλού

Άκου! Σταμάτησες την μουσική μου

Άντε να βρει ρυθμό η ψυχή μου...

Απόρριψη

Απορρίφθηκες, πονάει το αποτέλεσμα

Σοφή η διαδρομή του

Τόλμησες, άξια η δύναμη ψυχής σου

Έδωσες μια στα γκέμια της δειλής υπομονής σου

Αμφιβολίες, υποθέσεις διέλυσες, βάσανα μιας ζωής σου

Ρ{Πολύ νωρίς, πολύ αργά, πολύ νύχτα, πολύ μέρα, μια ζωή, στην άλλη ζωή

Να κουβαλάς μια αμφίβολη αγάπη, πονάει πιο πολύ.}

Προχώρα βρες μια αγάπη δυνατή

Τώρα τον δρόμο ξες

Τώρα κάνε νέα όνειρα

Τώρα τόλμα ζήσε την ζωή

*Τώρα, αξίζει τον έρωτα να **κονηγάς***

Τίποτα πιο δυνατό απ' τον έρωτα θυμήσου

Αν έστω μια φορά απ' τον έρωτα επιλέχτηκες γνωρίζεις

Η απόρριψη είναι ανύπαρκτη όταν στο τέλειο ελπίζεις.

Η ρ ω α ς

Θες να γίνεις ο ήρωάς μου, θες να γίνεις τρελός σωτήρας

Θες να φιλήσεις τους πόνους στο κορμί, θες ν' αναπνέουμε μαζί

Αγκάλιασε αν θέλεις την ζωή, τρέχει τρελά και είναι μικρή

Οι ήρωες πεθαίνουνε νωρίς, κράτα για σένα την αναπνοή

Ας είσαι πλάι να περπατάμε κι αργότερα αν θέλεις να πετάμε

Ένα γίνε με την ζωή, τρέλα είναι οι ηρωισμοί

Ηρωας εγώ για μένα, θέλω το ίδιο και για σένα.

Τέχνη

Η τέχνη είναι δύναμη αόρατη, ακίνδونه

Αλλάζει δεδομένα, σα' να 'τανε γραμμένα

Είναι επανάσταση σε ήπια κατάσταση

Αλλάζει τα παράλογα, τ' ανήθικα, τα άνομα

Μόνο για το καλό σου , τη φύση σου να νοιώσεις

Τον πόνο σου την λήθη σου κάθε χαρά και λύπη σου

Κάν' την ένα τραγούδι, διήγημα, λουλούδι

Μια ψυχή αν σε νοιώσει το μήνυμα θα δώσει

Το φως σου θα θαμπώσει!

Έρωτας

Κώλομα για έναν έρωτας ψέμα

Κρύο φορτίο, ζωή στο ψυγείο

Δάκρυσε, ξύπνα, κάτι άλλο κυνήγα.

Ένα κι ένα κάνει ένα

Ο έρωτας δεν είναι ψέμα

Δύο ψυχές μαζί στο ένα και οι πληγές κοινό τους θέμα

Μαζί περνάν την κάθε οδύνη χαρά ο ένας στον άλλο δίνει

Να προσβάλλει η σιωπή τους να ματώνει την ψυχή τους.

Κώλομα για δύο, εμμονή για ιατρείο

Αίσθηση για έναν δεν είναι ψέμα

Όλοι οι άλλοι στο κρύο

Έρωτα ζήσε και αντίο.

Α γ ά π η

Με ρώτησες αν σ' αγαπώ.

Ψέματα δεν ήθελα να πω .Έφαξα ρώτησα, διάβασα κι απόρησα.

Τί είναι η αγάπη τελικά; Μια λέξη, πρόσωπα πολλά.

Μέχρι τώρα ήξερα ότι αγαπώ γονιό , αδερφό, κάθε φίλο καρδιακό.

Άντε και τον άπιαστο Θεό.

Αν είναι το να σε νοιάζομαι, τότε ναι.

Αν είναι το να σε σκέφτομαι, τότε ναι.

Αν είναι το να σέβομαι τα θέλω σου , τότε ναι.

Αν είναι το να αισθάνομαι τα αισθήματά σου, τότε ναι.

Αν είναι το να θέλω να φροντίζω κάθε ανάγκη και χαρά σου , τότε ναι.

Αυτό που ξέρω σίγουρα είναι ότι αισθάνθηκα για σένα έρωτα τρελό.

Σάστισα, μπερδεύτηκα την ιστορία της λέξης "αγάπη" ερεόνησα.

Ανόπαρκτη η λέξη ως τα χθές, η θεολογία την ανακάλυψε για δικές της χαρές.

Πάντως ποτέ δεν σου θύμωσα, κακία δεν ένιωσα, τα όνειρά σου δεν ζήλεψα,

τον εαυτό μου ξεπέρασα για σένα έζησα.

Αμαρτία

Ψάχνω, ρωτάω, τον εαυτό μου περίεργα κοιτάω!

Τι είναι; Ποιός φταίει;

Η καρδιά μου πετάει η ψυχή να γελάει και ο κόσμος με κακία να λέει:

Πω πω αμαρτία ! Ντροπή σου!

Στον άλλο κόσμο πως θα πάει η ψυχή σου;

Μα ο άλλος κόσμος με χαρά με κοιτάει.

Μακάρι να έκανα τα ίδια ζωντανός μουρμουράει.

Τους πεθαμένους πιο πολύ εκτιμάω, τους ζωντανούς φοβάμαι βλαστημάω.

Άσχημη λέξη η αμαρτία, ανύπαρκτη ως χθες, την ανακάλυψε η θεολογία.

Σε βουτάει στις ενοχές, με τρόμο βλέπεις τις χαρές, νεκρώνει φύσεις ζωντανές.

Αμαρτία η χαρά σου! Αμαρτία τα όνειρά σου!

Αμαρτία τα πρέπει τους να μη θες!

Άνθρωπε αν μ' αγαπάς , πάψε άσχημες λέξεις να μου λες,

δες τον εαυτό σου πρώτα, τα δικά σου κρίματα αμαρτίες πες!

Αθλιότητα

Έρχονται μέρες της αθλιότητας.

Κράτα αξιοπρέπεια με φιλότιμο και διακριτικότητα.

Αν μπορείς να τις αλλάξεις, προσπάθησε.

Αν πάλι όχι ως θεατής άραξε.

Με κλάματα πάντως η ζωή δεν τσουλάει.

Τι κι αν την ξέρεις, νομίζεις, ποτέ δεν θα μάθεις.

Μην αφήνεις νερά να μπουκ στην ψυχή σου.

Αν ήδη στάζει στράγγιξε την, κοιμήσου.

Όνειρα

Πονάω, κλαίω γοερά

Χαίρομαι γελάω δυνατά

Τρέμω κρυώνω

Το δάκρυ παγώνω

Μην μ' ακουμπάτε

Μην μου μιλάτε

Από τα όνειρα μη με ξυπνάτε

Μόνο εδώ νιώθω εμένα

Καταλαβαίνω τί είμαι για σένα

Σε τάξη βάζω τη ζωή μου

Τα θέλω , την υπομονή μου

Μεταφράζω την ντροπή μου

Και την κάθε συστολή μου

Τα όνειρα δεν είναι προφητεία

Είναι του εαυτού μας η κρυφή γοητεία

Καθώς ξυπνάς, κατέγραφέ το, ανέλυσέ το

Κάθε πάθος διέλυσέ το.

Μόνο εδώ, μόνο εδώ, ξέρω πια είμαι εγώ.

Ποτέ δεν τρομάζω δεν είναι προφητεία

Τρομάζω όταν νιώθω των ανθρώπων κακία.

Σ ύ μ π α ν

Τυχαία γεννήθηκε η Γη

τυχαία τα αστέρια

τυχαία πήραμε μορφή

ζωή στον ήλιου τα χέρια.

Ζαλίζομαι όταν σκέφτομαι

την μικρότητά μου

συνείδησή μου καθαρή

και αβεβαιότητά μου.

Όπως με σύγκρουση έγινα

σε υγρή θερμή μήτρα

έτσι γεννήθηκε και η Γη

από έκρηξη μια νύχτα.

Δεν είμαι εγωίστρια

μορφή υπάρχει κι άλλη

τυχαία έκρηξη κι αλλού

με ήλιο ζωοδότη

και μια και δυο και άπειρες

του σύμπαντος οι φύσες.

Αυτοσεβασμός

*Έχω ένα θησαυρό, πολύτιμο ακριβό
όσα κι αν δίνεις δεν τον πουλώ
και στην χειρότερη φτώχεια αν βρεθώ,
να μου τον κλέψουν δεν μπορούν
σώμα ψυχή καρτερούν
γίνονται ένα συμμαχούν
τον αυτοσεβασμό γερά κρατούν.*

Έρημος

Η μοίρα μ' έριξε με αλεξίπτωτο, σε έρημη έρημο να κυνηγάω το ανόπιαρτο.

Πως να πω προς τα που πάω, λαβύρινθος η έρημος κενό όπου κοιτάω.

Δυσκίνητος χρόνος χωρίς στόχο και ουσία, βασίζομαι μόνο στην φαντασία.

Α να! καρβάνι, πολλά λόγια παραμύθια, η διαίσθηση λέει καμία βοήθεια.

Τη τύχη και άλλο, πολλές πράξεις μα κατήφεια, μήπως να διάλεγα τα παραμύθια;

Καλά που υπέμεινα τις απογοητεύσεις το τρίτο γοήτευσε όλες τις σκέψεις.

Το σώμα τους όλο χαμογελούσε, τα λόγια λιγότευαν τις πράξεις μετρούσε.

Μαζί τους συνέχισα τρελή πορεία, η λογική δεν φέρνει την ευτυχία.

Υπομονή

Ποτέ σου δεν νοιάστηκες για την ψυχή μου, τα γούστα σου έκανες με την ζωή μου.

Τα δικά σου τα "θέλω" υπηρετούσα, την δική μου ζωή καταπατούσα.

Δεν σου αξίζει άλλη ευκαιρία, ακριβά πλήρωσα την δική μου δειλία.

Δειλία μου, η υπομονή μου, βλακεία μου, όχι αρετή μου.

Με χρειαζόταν ο εγωισμός σου, διακοσμούσα τέλεια το όνειρό σου.

Πέρασαν χρόνια κι ακόμα δεν ξέρεις τα δικά μου όνειρα και σκέψεις.

Δίπλα σου έχασα τη νιότη, ξεπέρασες κάθε προδότη.

Δειλία μου, η υπομονή μου, βλακεία μου όχι αρετή μου.

Αργήσα λίγο μα δεν πειράζει, δεν πέθανα δίπλα σου κι αυτό με νοιάζει.

Γρήγορα βρήκα τον εαυτό μου, αξίζω πολλά, θα πάρω θα δώσω.

Θα αγωνιστώ όταν αξίζει, θα υπομένω και ας κοστίζει.

Για όποιον την ψυχή μου εκτιμήσει, τα όνειρά μου αγαπήσει

θα σεβαστώ και τα δικά του, θα αγκαλιάσω την καρδιά του.

*Ποτέ ξανά **δειλία μου, η υπομονή μου, βλακεία μου όχι αρετή μου.***

Σιωπή

Στα χέρια μου κλείνω το φως.

Στα μάτια φέγγει της ψυχής θησαυρός.

Η σιωπή δεν είναι πάντα χρυσός.

Ο νους, χιλιάδες στροφές,

ψάχνει της ψυχής όλες τις πτυχές.

Στενάχωρες, ίσως οι μισές.

Κι αν με το λόγο τα τέρατα βγουν,

η σιωπή κάνει εγκλήματα.

Αφήνει τα τέρατα να ειπωθούν,

να καθιερωθούν.

Η σιωπή δεν είναι πάντα χρυσός,

το ίδιο ον καταστροφέας, δημιουργός.

Ψυχοσθένεια

Σιωπή, λαλιά βουβή,

βλέμμα κενό,

κουφή ακοή,

του κόσμου ντροπή.

Δύναμη αδύναμη

στο τώρα να ζήσει.

Λόγια να αντικρούσει,

αίσχη να δει

κι' άλλο πόνο ν' ακούσει.

Δύναμη αδύναμη

στο τώρα να ζήσει.

Ψυχή ασθενής,

μυαλό στην άβυσσο,

στο ανεύθουνο όνειρο

η χαρά στο απόγειο.

Δύναμη αδύναμη

στο τώρα να ζήσει.

Αν μ' αγαπάτε μη με ξοπνάτε.

Ευθύνες και δύσκολα,

πληγές δεν αντέχω.

Υπάρχω

Ήλιος λαμπερός, **ο θάνατος ο ξαφνικός**

με μάτια γομνά τον κοιτάξα,

θαμπώθηκα, **ξόπνησα.**

Άδεια μπουκάλια αλκοόλ,

βρήκαν το δικό μου εαυτό,

το γέλιο μου το παιδικό,

δεν χάνω ξανά εγώ.

Υπάρχω, και είναι αρκετό,

χαρούμενη μια ζωή να ζω.

Μια ζωή είναι αρκετή

να βγω απ' τη δική μου φυλακή,

είναι απλό δεν θέλει πολύ,

κρατούμενος και φύλακας εσύ.

Υπάρχω, και είναι αρκετό,

χαρούμενη μια ζωή να ζω.

Πάθη

Τα πάθη είναι εμμονές,
σκέψεις που κάνουν κύκλους.

Βάζεις στη μέση το ποτό
και γύρω του γυρίζεις
σα να 'τανε μαγνήτης.

Πάθη τρελά και ατέλειωτα,
μπορεί να σου κολλήσουν
με ό,τι υπάρχει γύρω.

Μα απ' αυτά **πιο δυνατά**
οι ανθρώπινες οι σχέσεις.

Φίλος θα είναι ή εχθρός,
παιδί σου είναι ή γονιός
ή και το ταίρι σου ίσως.

Μαγνήτες οι πιο ισχυροί
οι ανθρώπινοι μαγνήτες,
όπως και οι πλανήτες.

Κύκλους κάνει και η Γη
γύρω από τον Ήλιο,
καλό κακό εξίσου.

Όταν το πάθος πιο κακό
γίνει για τη ζωή σου,
στη λήθη πέτα το ευθύς
κάνε το εμπειρία.

Φ ό β ο ι αστέρια

Νύχτωσε πάλι, πώς να αντέξω.

Ατέλειωτη νύχτα. Όνειρο-τρόμος.

Τρόπο ψάχνω την νύχτα να κόψω,

τους φόβους που νιώθω για να πετάξω.

Όνειρο-τρόμος μόνο την νύχτα,

την μέρα είναι σα' να περνάει.

Οι φόβοι μας είναι όπως τ' αστέρια.

Είναι εκεί, πάντα υπάρχουν.

Τη νύχτα φαίνονται και μας κοιτάνε,

η μέρα λάμπει και μας γελάνε.

Γ ν ώ σ η, ρότας οδύνη

Διάβηκα δρόμους δόσβατους, με πολλά αγκάθια

Επέλεξα την ρότα μου, αρνήθηκα παλάτια

Πόνεσε το σώμα μου, κουράστηκε η ψυχή μου

Μόνιμη γνώση γεύτηκα, καμάρι η άρνησή μου

Τα παλάτια γκρέμισαν, στην πλάτη δεν κοιτάω

Γνώση , ρότας οδύνη μου, την ηδονή μετράω

Θερμή ακτίδα η μουσική, τους πόνους χαλαρώνει

Δώρο φέρνω απ'τη ρότα μου, φιλία που τυφλώνει

Λαμπερό χαμόγελο, που την κακία σκοτώνει

Ψίθυροι οι πράξεις μου, το σύμπαν ενοχλούνε.

Έγκλημα, το χρέος της μοναξιάς

Χρωστάω σκέψεις δυνατές, μείναν ιδέες παγώσαν στο χθες

Χρωστάω σενάρια χαράς, μείνανε όνειρα ήταν δειλά

Χρωστάω αισθήματα στοργικά, που παραμείναν ντροπαλά

Δεν εκφραστήκαν, γλώσσα να ειπωθούν δεν βρήκαν, δύναμη να βιωθούν, χαθήκαν...

Έγκλημα βαρύ κατά της δικής μου ζωής και όσων έχουν εμπλακεί

Με δίκασα στην ενοχή μου, στριμώχτηκα στη φυλακή μου

Μιζέρια, ανία αδιαφορία, αρρώστια η δική μου τιμωρία

Τα χρέη μου σε σένα αν δεις, θα δραπετεύσω αν χαρεις

Καλύτερη απ' τη μοναξιά κάθε ανθρώπου αγκαλιά

Σου χρωστάω, μου χρωστάς, πάρε δώσε πριν να 'ναι αργά

Χρωστάει στο αύριο το χθες, σήμερα γέλα έκλαψες χθες

Χρωστάει η φύση η νεκρή, στη ζωντανή, θ' αναστηθεί να βιωθεί

Έγκλημα η μοναξιά, δώσε μια ζεστή αγκαλιά, πάρε χαμόγελα γλυκά.

Ξένος

Οι άνθρωποι σε μίσησαν τόσο, όσο χρειάζεται για να σε λιώσουν

Τις αρετές που σου 'λειψαν να διαλαλήσουν

Την ομορφότερη πλευρά σου να λησμονήσουν

Τις ασυνάρτητες σκέψεις τους για σένα, μυθοποίησαν

Σε θεοποίησαν, σε μισήσαν

Σκέψη κακή, σκέψη δυνατή, ο ένας για τον άλλο ν' αδιαφορεί

Νομίζει την σκέψη του αλήθεια, απομακρύνεται από συνήθεια

R[Ξένος έπεσες σ' αυτή τη Γη, ξένος θα φύγεις, θα το αισθανθείς, η ζωή σου λεπτού στιγμή]

Τί κι αν άνθρωποι σε νιώσαν σε βρήκαν, προσπέρασαν εξαφανιστήκαν

Τί κι αν τα πλούτη σου θαμπώσαν, οι απόγονοί σου τα εξαϋλώσαν

Να γλεντήσεις να χαρείς, την δική σου λεπτού στιγμή

Τις ευθύνες σου αγάπα, νιώσε χρήσιμος, να κλαις σταμάτα

Άσε τους άλλους να σε μισούν, σε ζηλεύουν και ας αδιαφορούν

R[Ξένος έπεσες σ' αυτή τη Γη, ξένος θα φύγεις, θα το αισθανθείς, η ζωή σου λεπτού στιγμή]

Παράλογη που είναι η στιγμή εκεί η αλήθεια και το φέμα εκεί

Εγκληματίας και ήρωας μαζί!

Ρόλοι

Βεστιαρίου ρούχα με φορούν

Όσο οι ρόλοι επικρατούν

Γυναίκα, μάνα, σύζυγος, αδελφή

Των γονιών μου το παιδί

Συνάδελφος και συνεργάτης

Της ψυχής σου το κομμάτι

Φίλη πιστή και καρδιακή

Όσο προβολέας φωτίζει τη σκηνή

Οσμή της γύμνιας μου γευτείτε

Στο καμαρίνι αν βρεθείτε

Καθρέφτης τα μάτια σας

Πλάθει τον εαυτό μου

Στο πετσι δεν μπαίνω ρόλου

Σας βλέπω "ανθρώπους", όχι ρόλους

Της καρδιάς αφόρητος πόνος

Υποκρισία για λίγο ο κάθε ρόλος

Της επιβίωσης ο δρόμος!

Οργισμένος

Μάτια που με τρομάζουν

Της πίκρας τα υγρά λιμνάζουν

Αδυνατούν πια να κρυφτούν

Υπερχείλισαν, ψυχές αιμορραγούν

Εκδικούνται, εκβιάζουν, μίσος αδιάκριτα μοιράζουν

Την χαρά των άλλων φθονούν

Την δική τους αρνούνται να γευτούν

Ποιος θα κρατήσει την ορμή τους;

Θυμός κατευθύνει την ζωή τους...

Κόνιο και η αναπνοή τους

Η πίκρα τους θα τους τελειώσει

Φύγε απ' το δρόμο τους, μη σώσει...

Α γ κ α λ ι ά ακρυλική

Μάνα σκληρή, αδιάφορη, ψυχρή, παιδί μόνο, άδεια ψυχή, αιτία αναζητεί

Πάλι καλά ήταν εκεί, εοθόνη για την ανήλικη ζωή, πείνα δεν το 'λιωσε, ντροπή!

Λαχείο έτυχε βαρό, άδολη αγάπη, τί είναι αυτή; Που να 'βρει άλλη μητρική!

Τα μάτια έμαθε, διαβάζει την ψυχή, ψάχνοντας αγάπη δυνατή

Για αγκαλιά ένιωσε, κουβέρτα ακρυλική, το δάκρυ ρουφάει, ζεσταίνει την ψυχή, είναι πάντα εκεί!

Εοθόνες ανέλαβε μικρή, στα χέρια κρατάει τη ζωή, ζει ζουμερά κάθε στιγμή

Χαρά, να δίνει το πολύ, κι αν λίγο επιστρέφουν, διπλή γιορτή

Νόημα βρίσκει στο κάθε τί, σήματα παίρνει, τα παρακάλια μισεί, μα ως εκεί...

Η αγάπη είναι εοχή κι αν από αίμα μας δεν είναι, καταπληκτική

Πολότιμα τα αισθήματα, η όλη τρομακτική, την ψυχή ζεσταίνει αγκαλιά ακρυλική...

Συμβιβασμοί

Τα χρόνια περάσαν, στα πάθη τους βράσαν

Ανθρώποι μονάχοι, σκληροί όπως οι βράχοι

Κακία γεμάτοι, χωρίς την αιτία, χάσαν την ουσία

Γονική προσδοκία, έκλεψε την ευτυχία, δική τους λαγνεία

Παιδιού αποτυχία

Αγνώμονες πλέον για τη ζωή, στα μούτρα την φτύνουν άλλη να 'ρθεί

Εγκληματίες, ανήθικοι και δολοφόνοι, λύση δεν είναι οι πολλοί νόμοι

Χτίστε σχολεία μορφώστε γονείς, όχι άλλα παιδιά τελειομανείς

*Διδάξτε σε ανθρώπους τους **συμβιβασμούς***

Την ζωή τους ν' αλλάζουν ν' αντέχει ο νους

Να εγνωμονούν την κάθε τους μέρα

Να μην ζηλεύουν του άλλου την τρέλα

Τρέλα χαράς η κάθε στιγμή, όλη η ζωή συμβιβασμοί

Δεχτείτε το δεν είναι ντροπή

Προσαρμογή, αλλαγή, υπομονή ν' αντέχει ο νους και το κορμί!

Εγκρατής

Δυο ποτήρια ονίσκι κερνώ,

μια τζούρα θάνατο ρουφώ.

Να θυμηθούμε μαζί μια φορά,

τις απολαύσεις που φύγαν μακριά.

Τις ματιές που βουτήξαν βαθιά,

τα καυτά από πόθο φιλιά,

τις σφιχτές θαλπωρές αγκαλιές,

τις χαρές που χαθήκαν στο χθες.

Ποιός Θεός είναι αυτός που 'χει πει στην αγάπη να είσαι εγκρατής;

Πίνεις, τρως, ξενυχτάς, το τσιγάρο κρατάς.

Η ψυχή σου κλαίει, αγαπάς, χαρακτήρα κρατάς.

Αδύνατο στους αιώνες να ξεχαστούν,

όμοιες ψυχές σαν ενωθούν.

Αστέρια που λάμπουν και ας χαθούν

τα σώματα σαν πόραυλοι ας πυρποληθούν.

Ποιος μπορεί επιτέλους να πει, την Φύση ο άνθρωπος, πώς καταργεί;

Τί κι αν ο λύκος βάλει προβιά, λύκος μένει δεν ξεγελά!

Έχεις πάψει να βλέπεις το φως;

Έχεις πάψει ν' ακούς γενικώς;

Να αγγίζεις την γάτα την ροζ;

Ποιός Θεός είναι αυτός που 'χει πει στην αγάπη να είσαι εγκρατής;

Κάτσε με την Εγκράτειά σου, εγώ δεν πεθαίνω ακόμα, γεια σου!

Άτομα Τ ο ξ ι κ ά

*Άτομα τοξικά, αισθήματα μόνο υποκριτικά, **διαλύουν κάθε θερμή φωλιά***

*Αν τα αγγίξεις παγερά ψυχρά, δεν ανέχονται άλλου χαρά, **δεν σώζονται, αισθάνονται φυσιολογικά***

Φαρμάκι μεταδίδουν, φύγε μακριά

Παθαίνουν πολλά, ερθώνονται γι' αυτά, θα πάθεις κι εσύ , φύγε μακριά

Ούτε φίλους , ούτε εχθρούς αντάξιοι δεν είναι το μίσος γερνά, μην συμμαχείς, φύγε μακριά

Είδες νεκρό ν' αναστηθεί, τους υγιείς στον τάφο τραβά...ΦΥΓΕ ΜΑΚΡΙΑ

Ε μ μ ο ν ή, ψυχή τσαλακωμένο χαρτί...

Ψυχή τσαλακωμένο χαρτί

Κάθε σιωπή, μια τσάκιση μικρή

Κάθε τσάκιση, αυτοτιμωρία για μια ζωή

Ποινή σε ηλικία μικρή, μέχρι θανάτου θ' ακολουθεί

Για έγκλημα ασήμαντο, χαζό, ξεχάστηκε με τον καιρό

Απλά δεν είχε ειπωθεί, έμεινε για πάντα εμμονή

Αιχμάλωτος του εαυτού, να μην μπορεί να πάει αλλού

Δώδεκα κίνησε τσιγάρο, η Τούλα δεν τον κοιτάζε άλλο

Δεκαπέντε τ' αλκοόλ, ο Μήτσος τον είτε φλωρ

Δεκάξι τα γκομενιλίκια, μια Ρίτα ξηγήθηκε ραδίκια...

Από τότε δεν θυμάται ...Φουμάρει, πίνει, με ποια κοιμάται;

Έφτασε κιόλας τα πενήντα, μα ούτε σκέψη για εκείνα...

Που τον κάναν καρδιακό, χοντρό, με χάλια πνευμονικό...

Μήπως με ολική αμνησία θα είχε εκλείψει κάθε αιτία;

Άξιζε η τιμωρία για τόσο ασήμαντη αμαρτία;

Πνίγηκε μες στη σιωπή του, τσαλάκωνε όλο την ψυχή του

Αν είχε τρόπο να λυθεί, θα 'γραφε όνειρα στο χαρτί

Κάθε εμπειρία ζωντανή

Καμιά στενάχωρη εμμονή

Ούτε μια τσάκιση μικρή...

Ποιά είμαι εγώ; (Υπερσυνειδηση)

Σβήνω τη λάμπα, αγκαλιά με το Μορφέα στο σκοτάδι, με το μαξιλάρι συζητώ:

Πώς, της βροχής το χάιδεμα ν' ανεχτώ;

Πώς, στον ανέμου την δύναμη να αφεθώ;

Πώς, τα αρώματα της μέρας να γευτώ;

Πώς, στα χρώματα των λουλουδιών να δω το φως;

Πώς, στα μάτια σας πνεύμα ισχυρό να αισθανθώ;

Πώς, πόνο καρδιάς ν' αφογκραστώ;

Πώς, ερωτική έλξη να σκορπώ;

Πώς, χέρι ν' απλώσω να λυτρωθείς, να λυτρωθώ;

Πώς, να τολμήσω να ονειρευτώ;

Πώς, να μην δειλιάσω να γευτώ;

Πώς, με τη χαρά σας να χαρώ;

Πώς, στο σήμερα να περπατώ;

Ποια παιδεία μου 'μαθε ποια είμαι εγώ;

Πνεύμα ανίσχυρο, δειλό;

Για λάγνες σκέψεις μόνο ικανό;

Ποια είμαι εγώ;

Θα μάθω!

Εγώ μπορώ!

Ξημέρωσε...Μαξιλαριού απόηχο θ' ακροαστώ...όλους τους γρίφους λύνει αυτό...

Άγαλμα

Σιγά μην κλάψω, σιγά μην φοβηθώ

Ακίνητος θα κάθομαι, τον θάνατο δεν προκαλώ

Πάνιασε το χρώμα μου, αγκόλωσε το κορμί μου

Νέος νεκρός ποιος μ'έκλαψε;

Άνοστη και η ψυχή μου...

Εκθειάστηκα νωρίς, άγαλμα στην πλατεία

Όλα τα είδα νόμισα...Έχασα την ουσία

Ασ' στους νεκρούς τ' αγάλματα

Κουνήσου τώρα Γλέντα!

Απειροστό και Άπειρο

Απειροστό ειν' η ζωή, άπειρη η ύπαρξή μας

Απειροστές οι σκέψεις μας, άπειρη η νόησή μας

Απειροστές οι αισθήσεις μας, άπειρα αισθήματά μας

Απειροστά τα "πρέπει" μας, άπειρη η καρδιά μας

Απειροστή η δράση μας, άπειρα τα όνειρά μας

Απ'το άπειρο ξεκινήσαμε, για το άπειρο κινάμε

Απειροστό και άπειρο, τα όρια ξεπερνάμε

Σε γιατρό μας πάνε...το γάλα λένε χύσαμε

Λογαριασμό ζητάνε

Φλερτάρεις με το θάνατο, φοβούνται τις ευθόνες...

Όχι φλερτάρω με ζωή, τί να 'μουν πριν την γέννα?

Ψάχνω την Αναγέννηση, γέλα και ξαναγέλα...

Είτε μου δώσεις το άπειρο, είτε το απειροστό σου

Κατέχω πλέον μάτια μου όλων τον εαυτό σου...

Όπως το κάθε κότταρο περιέχει το "εγώ" σου(DNA)

Αντανάκλαση

Γράφω ελπίζονταν

Την σκέψη μου πως ηδονοβλεπείς

Μελάνι πάθους κόκκινο αίμα

Γραφή καλλιγραφική

Αισθήματα, σκέψη λοξή θηλυκή

Αμφιβάλλω αν ποτέ διαβαστεί

Η πίστη έχει χαθεί

Χωρίς αντανάκλαση, ζεις?

Ψάχνω αγωνιωδώς το είδωλό μου...

Μεσημέρι στην Κερκίνη...

Νερό παγωμένο...

Χρυσές ακτίνες ήχου ερωδιών...

Βουβαλίσια μάτια με περιεργάζονται...

Δεν μπορεί! Φταίει ο ήλιος ...Φταίει ο ίσκιος...

Πλησιάζω το ατάραχο νερό...

Πουθενά το είδωλο ...Μα χθες ήταν εδώ...

Υπάρχω?

Ίσως αν πάω πιο κοντά...

.....

Ήταν Δεκέμβρης...

